

*Plein
vol
verhalen*

*Plein
vol
verhalen*

We gaan op reis

Daar ga je dan. Een avonturier op weg naar zijn bestemming. De mensen om je heen informeren belangstellend. “Wanneer vertrek je? Wat zit er in je rugzak? Waarom ga je eigenlijk? Is het hier soms niet goed? Wat heeft je vorige reis je gebracht? Neem je dat mee in gedachten?”

En dan misschien wel de belangrijkste vraag: “Waar ga je heen? Wat is je bestemming?”

Weet je wat zo mooi is aan reizen? Je weet als avonturier nooit helemaal zeker waar je belandt. Je kunt zomaar in een opwelling ergens onderweg stoppen, omdat het daar mooi is. Of linksaf gaan in plaats van rechtsaf, omdat in de verte iets glinstert waar je nieuwsgierig naar bent.

3

Wat je onderweg meemaakt, weet je ook niet van tevoren. Het kan een feest van belevenissen zijn, maar soms ook iets waar je veel moeite voor moet doen.

Eén ding is wel zeker: je komt wijzer en rijker aan. 🗺️

Inhoudsopgave

7

Op reis

27

Heelheid

47

Water en fluïde

69

Uniciteit

87

Verwondering

107

Vertrouwen

1. Op het punt van vertrek

Neem nou de Twijn – we staan alweer op het punt op reis te gaan. Nog sterker, stiekempjes zijn we eigenlijk al een beetje onderweg. Wat onze bestemming wordt? Dat weten we nog niet precies.

We zijn in ieder geval niet zonder bagage vertrokken en we hebben ons ook goed voorbereid. Dat is logisch.

De wereld van het passend onderwijs heeft ons bijvoorbeeld vooraf aan het werk gezet. We moesten goed over onszelf nadenken, over waar we voor staan en hoe we met elkaar om willen gaan.

We hebben toen gemerkt dat afvinklijstjes en slimme doelen soms wel, maar lang niet altijd werken. Dat we moe worden van een strakke regie en energie krijgen van lucht en ruimte. Een wereld van verschil.

Daarom gaan we in onze nieuwe reis op zoek naar die ruimte.

De vorige reis

Natuurlijk hebben we al meer 'reizen' gemaakt. Daar kijken we goed op terug, omdat ze ons altijd wijzer en rijker maakten, juist door de strijd die we soms moesten leveren.

Tijdens onze laatste reis hebben we ontdekt wie we eigenlijk willen zijn en vanuit welke identiteit we willen handelen.

En zo leverde de reis ons vijf beloften aan onze leerlingen op.

8

Zoals een betekenisvolle plek in de samenleving. Maar ook de belofte dat er een balans is tussen kennis en gevoel, de basis voor geluk. We hebben geleerd dat je vooral vanuit je hart moet handelen en dat we niet alles moeten willen sturen en controleren.

Deze wijsheid en ervaring nemen we ook als bagage mee op onze nieuwe reis. 🗜️

Onze nieuwe reis

Wij nemen op onze reis graag iedereen mee die mee wil en we gaan dus met zijn allen op pad. Leerlingen, leerkrachten, ouders, begeleiders, ondersteuners, therapeuten, partners. Iedereen die met de Twijn te maken heeft.

We realiseren ons dat deze reis best veel van ons zal vragen. We weten immers niet waar we belanden? Het wordt een echte zoektocht. Maar we gaan elkaar daarbij ondersteunen en helpen, want mensen zijn stukken belangrijker dan documenten of regeltjes. Wij zijn een organisatie met een hart en een ziel. Waarin mensen respect hebben voor elkaar.

9

Het wordt een zoektocht vol verhalen. Verhalen over mensen en alles waardoor ze geïnspireerd worden. We hebben allemaal zin in het avontuur. De gids laten we thuis. We vertrouwen op ons richtingsgevoel.

Wij staan te popelen om te vertrekken! Ga je met ons mee? Sluit je aan!

We leren nog elke dag bij

Sil reageerde al op jonge leeftijd heel anders op de wereld dan zijn tweelingzusje Noor.

Waar zij met armen en benen over haar box heen hing en de wijde wereld wilde onderzoeken, wilde Sil niets liever dan in de vertrouwde omgeving van zijn box blijven.

In het begin dachten we dat het gewoon het verschil was tussen jongens en meisjes. Maar na een jaar of wat werd het verschil toch te groot. Na anderhalf jaar onderzoek bleek dat Sil een vorm van klassiek autisme had en door een verstandelijke beperking ook grote moeite met communicatie.

II

Toen Sil drieëneenhalf jaar was, begon onze reis.

Een reis langs allerlei vragen die we moesten beantwoorden. Waar we oplossingen voor moesten zien te vinden. Wat is autisme eigenlijk? Hoe ga je daar praktisch en emotioneel mee om? Naar welke school kan Sil? Kan hij wel leren? Is er iets in onze buurt?

De reis leidde langs een school voor kinderen met psychiatrische problemen, langs een medisch kinderdagverblijf, langs dagbesteding en langs scholen in de buurt. Van elk bezoek kwamen we verdrietiger thuis: moest Sil hiernaartoe? Was dit dan alles?

Wij geloofden er niets van. Sil was nog zo jong en had in korte tijd toch behoorlijk wat bijgeleerd. Volgens ons kon hij best meer aan.

En toen gingen we bij de Twijn langs.

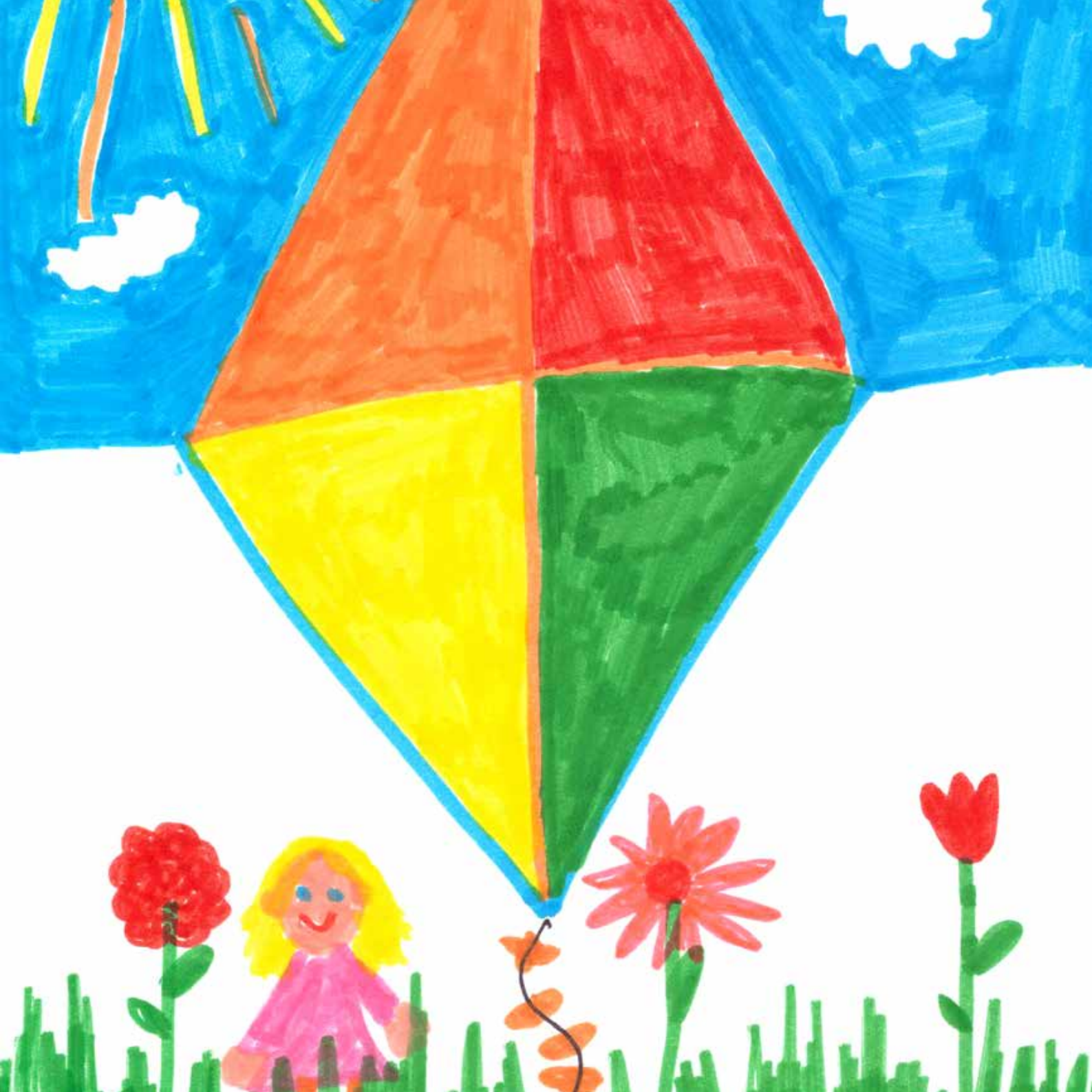
Het eerste contact met de juffen zullen we nooit vergeten. Zij behandelden Sil niet als een kind met beperkingen, maar als een jongen die kwam kennismaken op zijn nieuwe school. Die welkom was. We mochten een dag meelopen en al onze vragen en zorgen werden serieus genomen en beantwoord. En het allerbelangrijkste: ze keken met een positieve blik naar zijn mogelijkheden. Dat hadden we nog niet meegemaakt. Iedereen had het altijd alleen maar over wat hij niet kon en nooit zou leren.

12

En nu? Sil is inmiddels tien en gaat elke dag met plezier naar school. Hij heeft door eindeloos geduld, doorzettingsvermogen en inzet veel meer geleerd dan we hadden durven hopen.

We zijn nog steeds op reis, Sil, zijn oudste zus Maud, Noor en wij. Wat onze bestemming is, weten we nog niet. Maar we hebben er heel veel vertrouwen in. 🪁

2. Het plein

Op je reis kom je er onherroepelijk ooit terecht: op een plein, een gemeenschappelijke, open plek in het centrum van een stad. Een opening in het weefsel van straten en stegen, hoeken en nissen. Het plein wordt omgeven door gebouwen waar van alles te beleven en te leren valt.

Aan alle kanten komen straten uit op het plein. Uit het donker van hun schaduw verschijnen mensen. Ze knipperen met hun ogen tegen het felle zonlicht dat weerkaatst tegen de gebouwen en de keien op het plein doet glinsteren. De openheid en de ruimte omarmen hen en voelen vertrouwd.

15

Ze staan even stil en besluiten een poos op het plein te gaan zitten. Zomaar. Want het plein is een ontmoetingsplek voor iedereen en is van niemand. De ene keer is er kermis, de andere keer een markt, weer een andere keer is er helemaal niets te beleven. Het plein heeft nooit een vast doel.

De mensen die uit de straten en stegen komen, uit de gebouwen om het plein vertellen elkaar wat ze hebben gezien, gehoord, geleerd, meegemaakt. Ze praten en luisteren, spelen en lopen, denken en doen, lachen en huilen, kussen elkaar of drogen elkaars tranen. Of gaan daar gewoon even zitten. Op het plein mag alles en moet niks.

En als de verhalen verteld zijn, de oren hebben geluisterd, de kinderen hebben gespeeld, de lach heeft geklatterd en de tranen zijn gedroogd, dan verdwijnen de mensen weer in de schaduw van de straten en stegen, terug naar huis. Soms met een nieuw idee of een nieuwe gedachte. Soms met een nieuwe ontmoeting. Soms alleen met ontspanning of troost. Maar ze komen er altijd wijzer en rijker vandaan. 📁

Pleinen ontvangen hun bezoekers neutraal, zonder speciaal doel. Laten hen letterlijk en figuurlijk de ruimte zichzelf te zijn (heelheid) en te groeien (fluïde), te bouwen aan relaties (uniciteit en vertrouwen) en nieuwe dingen te ontdekken (verwondering).

Laat de touwtjes
vieren
van mijn vlieger

maar hou die
houvast

kijk me na
kijk naar me

koffers gepakt
riemen vast
en daar gaan we

(van het album Tussen Licht en Lucht van Typhoon)

Plein vol kleur

De stad heeft het warm. Ik wandel door een wirwar van talloze smalle straatjes waar de zon geen toegang heeft. Winkeltjes rechts en winkeltjes links. Onvoorstelbaar veel winkeltjes die stuk voor stuk iets willen van alle mensen die zwetend en puffend door de straten lopen in een rij links en een rij rechts. Als je wilt, kun je aansluiten. En als je niet wilt, moet je dat toch. Er is geen ontsnappen aan, omdraaien is geen optie. Ik ben een radertje in een mechanisme dat zichzelf in stand houdt. Het wordt almaar drukker. Ik voel me een nietig onderdeel van een steeds grauwer wordende massa die mensen moeiteloos opslokt.

Ik heb nog nooit zo intens verlangd naar leegte, naar ruimte, naar licht, naar lucht. Een van de straatjes spuwt ons uit op een plein. Mensen krijgen plotseling weer kleur. Grijs wordt blauw en paars, groen en rood. In het heldere licht heeft alles een scherp afgetekende schaduw. Ik adem weer en kijk om me heen. Wat een groot plein! Zo groot dat het iedereen ruimte gunt. Het is van iedereen en van niemand tegelijkertijd. Je mag er jezelf zijn en tegelijkertijd kun je er niets verbergen. Maar dat hindert niet, want uiteindelijk ga je toch weer weg, rijker geworden van de indrukken. En waar je gaat, links of rechts, het maakt niet zoveel uit. Ooit kom je weer terug. 🚩

Ik ben Iris. Ik ben in mei 18 jaar geworden, samen met mijn tweelingzus. Ik heb nog een zus en een broer en ik woon bij mijn vader en moeder. Ik zit al een paar jaar op de Twijn. Daar luisteren de juffen en meesters goed naar mij. Ik kan fijn met ze praten. Er worden ook leuke dingen gedaan. Zoals een gala-avond. Dan trek ik mooie kleren aan. Superleuk. Dan ga je lekker dansen en zijn er hapjes. Die maak ik zelf bij kookles. Mijn grote droom voor de toekomst is om beroemd te worden. Ik ben fan van Marco Borsato. Ik luister heel graag muziek. Soms mag ik in de klas optreden. Superleuk. Ik werk elke woensdag bij Albert Heijn. En ik loop stage bij Downies & Brownies in Zwolle. Kom je een keertje koffie drinken? Dat zou ik heel gezellig vinden. — Iris 18 jaar

Ik ben 18 jaar. Ik zit op de Twijn, omdat ik epilepsie heb. Ik heb het al sinds ik klein ben. Dat is een vervelende aandoening. Het went nooit. Ik heb meerdere aanvallen per dag. Ik draag een helm, omdat ik soms hard val. Soms krijg ik opmerkingen als 'wanneer ga je naar de rugby'? Dit doen leerlingen van de Twijn gelukkig niet, omdat ze allemaal iets hebben. Maar over de helm wil ik het verder niet hebben, want het valt erg op en dat is lastig. Op de Twijn weten ze wat epilepsie is en dat is een veilig gevoel. Ook voor mijn ouders. Ik loop ook stage. Alleen mag ik geen nagellak op. Dat vind ik vervelend, maar ik snap het wel. Mijn droom is om later een eigen restaurant te beginnen. Daarom leer ik nu veel dingen bij catering. — Rachel 18 jaar

Sil, Dzhion en Willem

Drie kinderen uit de Grutto, alle drie zo verschillend, en toch vinden ze elkaar.

Sil is een echt buitenkind en vermaakt zich goed alleen. Dzhion zit vanaf de zomer bij ons op school en weet op zijn eigen rustige mooie manier contact te maken met ieder kind. Zo ook met Sil, en samen zwaaien ze dan heerlijk op de vogelnestschommel heen en weer.

Soms ontstaat er zomaar een spontaan moment dat kinderen elkaar opzoeken en iets bij elkaar vinden. Een beetje kletsen, om elkaar lachen, elkaar helpen, of gewoon stil zijn, dat kan ook.

Willem vindt bij Sil ook iets heel bijzonders, ze kunnen samen zo'n pret hebben. Als Willem Sil kietelt moet Sil lachen, en daar moet Willem weer om lachen. Ze praten niet veel op zo'n moment, maar het is gewoon goed.

3. Heelheid

Mensen zijn net grote legpuzzels. Er zijn lichte en donkere stukjes, vrolijke en verdrietige, zekere en onzekere. Stel je nou eens voor dat je op school komt en uit angst je donkere, bedroefde en onzekere stukjes voorlopig maar even onder de voordeurmat verstoppt. Dan is één ding zeker: je laat de helft van jezelf achter bij die voordeur. En bijna altijd is dat je kwetsbare helft.

Op de Twijn nemen de leerlingen alle stukjes van de legpuzzel mee naar binnen. Ze kunnen ze vaak niet eens verstoppen, al zouden ze daar hun best voor doen. Soms zijn er wel verborgen stukjes die nog ontdekt moeten worden en een plekje in de puzzel verdienen. Waardevolle pareltjes.

27

De mensen die op de Twijn werken, nemen meer mee dan alleen hun 'professionele ik'. Ze nemen zichzelf als volledig persoon mee en laten niets achter bij de voordeur. Zij krijgen daar de ruimte voor, zowel binnen het team als voor de groep, en durven die ruimte te nemen. Iedereen mag zijn wie hij is, de maskers mogen af. Want de leerlingen hebben recht op professionals die mens zijn in de ware zin van het woord, ook als dat betekent dat ze soms heel klein zijn. En het team wordt dubbel zo sterk als mensen zichzelf durven te laten zien, want alleen dan kun je elkaar goed ondersteunen.

Wat betekent dat voor leerlingen op de Twijn?

We beloven dat iedere leerling een evenwichtig, kwetsbaar en fijn mens naast zich krijgt. Een professional die luistert, die de eigen opvattingen en oordelen opschort en die in beweging komt om de leerling te begeleiden naar zijn eigen bestemming. Welke dat ook maar mag zijn. Met hart en ziel en zonder er ooit iets voor terug te vragen, geen resultaten, geen opbrengsten. 📧

*Mijn juf rent me niet voorbij,
ze kent mijn tempo en neemt me mee.*

Hallo! Ik ben Fleur

Hallo!

Ik ben Fleur.

Ik ben al iets ouder en zit al HEEL lang op de Twijn.

Ik heb ook familie.

Zij zijn HEEL belangrijk voor me.

Ik hou HEEL veel van hen en zij van mij.

Soms is het HEEL moeilijk thuis.

Ze begrijpen mij niet en ik begrijp hen niet.

In mijn hoofd gaan de dingen HEEL anders dan bij anderen.

Gelukkig maar, anders werd de wereld wel HEEL saai als iedereen hetzelfde zou zijn.

Alleen snap ik de wereld om mij heen niet altijd.

Dan raak ik overstuur.

Ik ben niet moeilijk, maar ik heb het dan HEEL moeilijk.

En op de Twijn hebben ze daar HEEL veel aandacht voor.

Daarom is deze school HEEL fijn.

We kunnen HELEmaal onszelf zijn.

Ik heb fijne vriendinnen op school.

Vriendschap is HEEL belangrijk voor me.

Ik ben HEEL trouw.

Ik heb ook een vervelende dwangstoornis.

Ik pulk HEEL veel aan mijn vingers.

Ik moet het doen en kan niet stoppen.

Ik heb vaak handschoentjes aan.
 Ik word er HEEL verdrietig van.
 En dan is het fijn dat de juf even bij me komt zitten.
 Dan voel ik me gesteund en HEEL veilig.
 Wil je weten waar ik HEEL goed in ben?
 Muziek!
 Zingen!
 Dansen!
 I love it.
 Met muziek voel ik me altijd HEEL blij.
 Ik ken ook allerlei teksten uit mijn hoofd.
 In het Nederlands.
 In het Duits.
 In het Engels.
 In het Spaans.
 Dat is HEEL HEEL HEEL knap zegt juf.
 Ik heb echt een HEEL groot talent.
 Soms gaat juf me testen.
 Dan zet ze zomaar een liedje op.
 En ik zing het direct mee.
 Regelmatig mag ik ook optreden in de klas.
 op de Twijn kan dat.
 En dat is HEEL speciaal onderwijs.

Alles op zijn tijd

Op een ouderavond vroeg een ouder aan een leraar: “Vindt u het niet vervelend dat uw moeite om leerlingen te onderwijzen zo weinig vrucht voortbrengt?”

De leraar dacht even na en beantwoordde de vraag van de ouder met een verhaal.

Het was een koude regenachtige dag in het voorjaar. Een slak begon in een hoge perenboom te klimmen. De spreeuwen in de boom ernaast zagen de slak klimmen en spotten met hem: “Hé, dommerik, zie je dan niet dat er nog helemaal geen peren in de boom hangen?”

32

Het kleine slakje ging gewoon door met klimmen en zei niets.

De spreeuwen lieten hem niet met rust en bleven maar kwetteren: “Ben jij een blinde slak ofzo? Zie je echt niet dat er nog geen peren aan de boom hangen?”

De slak antwoordde in het van hem bekende tempo: “Zodra ik boven ben hangen de peren er zeker wel.” 🪁

Uit: OUDERS BEDANKT! nr. 3 2015 (uitgave van Ouders van Waarde)

Succes ermee

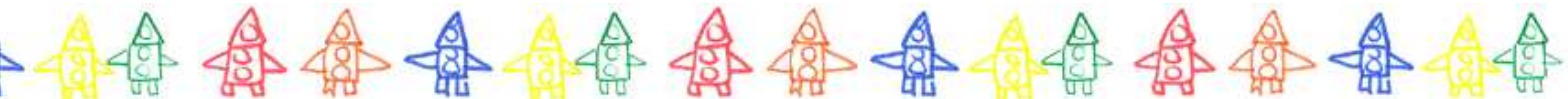
11 jaar geleden. Paniek bij de bevalling. Reanimatie en vijf dagen in levensgevaar.

Cerebrale parese, hersenbeschadiging. Succes ermee...

Als ze richting vier jaar gaat en school in beeld komt, zegt een logopedist van de Vogellanden: “Ze is er zó aan toe om te leren... Deze jongedame moet zo gauw mogelijk een spraakcomputer krijgen. En een elektrische rolstoel met hoofd-voetbediening.” Een week voor haar 4e verjaardag beginnen we eraan, fulltime. Een wereld gaat open, voor haar en voor ons! Eindelijk weten we wat in haar omgaat!

In kleine stapjes gaat het razendsnel. Binnen een halfjaar kent ze alle letters en lettercombinaties in de computer. Een jaar later slaat ze zelfs groep 2 over, want léren wil ze: lezen, typen, rekenen! Ze past goed bij de oudere kinderen, dus mag ze mee naar groep 3. En dóór naar alle volgende groepen.

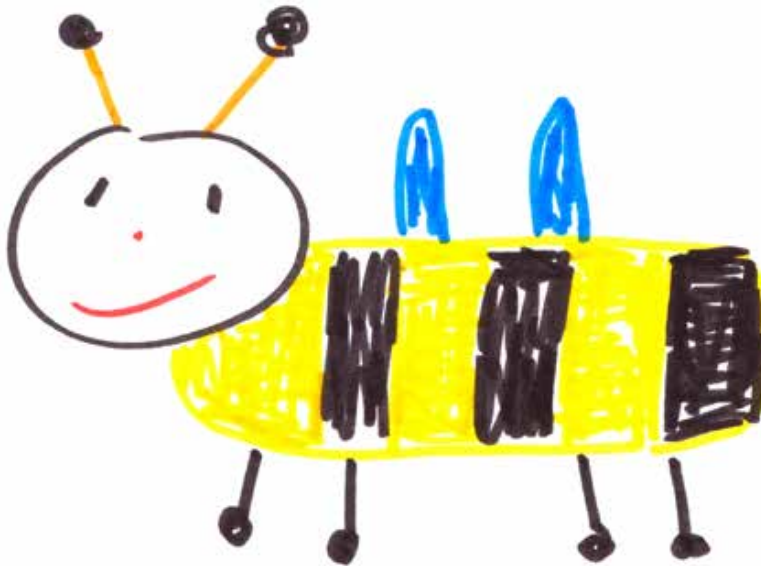
Onze dochter is een slimme, humorvolle meid, maar ze kan niets zelfstandig. Niet zitten, staan, lopen, praten, zindelijk zijn, eten/drinken, iets vasthouden: niets. Ze is slim en houdt van uitdagingen, maar iemand moet haar handen zijn, bijna voortdurend. Het bestaande lesmateriaal moet steeds worden aangepast. En daarna moeten de juffen het inscannen om het geschikt te maken voor haar spraakcomputer en de daaraan gekoppelde laptop.

Juf, ouders, therapeuten, kind – het is een complex systeem van radertjes die samen moeten werken om de machine optimaal te laten draaien. Voor nu en voor de toekomst. Onze dochter speelt daarin de hoofdrol. En ze doet het fantastisch!

Cerebrale parese, succes ermee...?

Als ik kijk naar onze dochter, kan ik alleen maar trots zijn op haar succes! 📧

Er zit zo veel meer in je kind!

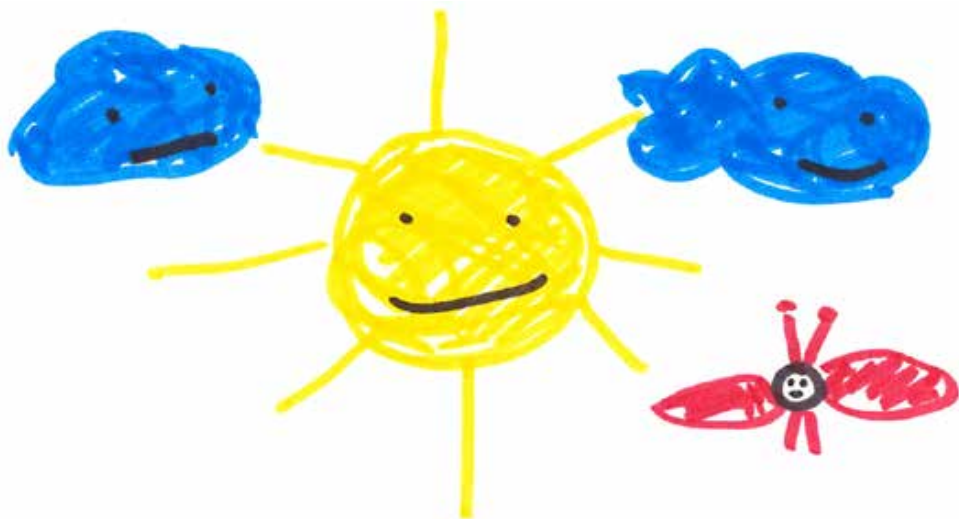
Toen het op de gewone basisschool met Stefanie niet meer ging, moesten we zoeken naar iets anders. We hielden ons hart vast, want we hoorden niet veel positieve verhalen over passend onderwijs.

Totdat de ambulante begeleider van de Twijn ons eens meenam om een kijkje te nemen op de school aan het Boterdiep.

Zo veel kinderen die iets mankeerden, maar stuk voor stuk met plezier op school. Dat wilden wij ook voor Stefanie! We besloten haar een dagdeel mee te laten draaien in de klas. Eens zien hoe dat ging.

Het liep geweldig! Stef viel niet op met haar beperkingen en werd geaccepteerd zoals ze was. We hoefden niet lang na te denken. In groep 4 ging ze over van de basisschool naar het speciaal onderwijs.

En dan denk je: “Lange dagen van huis, ze zal wel moe zijn na zo’n dag.” Maar nee hoor. Als ze thuiskwam, had ze nog genoeg energie om even buiten te spelen. Want als een kind op de Twijn moe wordt, krijgt het gewoon tijd om te rusten.

Stefanie krijgt les op haar eigen niveau. Voor de rekenlessen gaat ze naar een ander lokaal, omdat haar niveau hoger ligt dan dat van haar klasgenootjes. En voor taal doet ze weer extra oefeningen, omdat ze die nodig heeft.

En zo zie je maar weer. Er zit zo veel meer in je kind dan je soms denkt! Als het maar de juiste behandeling krijgt op school en niet in het patroon van alle leeftijdsgenoten mee moet lopen. 🪁

Verteld door Rianne Dekker
Geïllustreerd door Esther van den Berg

Rianne komt helpen

Rianne rijdt in haar supersnelle elektrische rolstoel.
Vroemmm!!!!!! Zou Ilona haar bij kunnen houden?
En waar gaan ze eigenlijk naartoe?

Ze gaan naar de winkel van Rianne's mama in Nijmegen!
Rianne gaat daar in de winkel helpen.

Winkel

Fijn dat je er bent Rianne. Ik heb wel wat hulp nodig!

Mama wacht al in de deuropening!

In de winkel van Rianne's mama zijn heel veel mooie spulletjes, kijk maar:

Rianne helpt de klanten in de winkel

Rianne pakt alles heel mooi in, met een mooie strik bovenop.

Als Rianne genoeg geholpen heeft gaat ze met de Duplo spelen.

Rianne kiepert de emmer ondersteboven
"Zo, nu kan ik beginnen"

"Ik denk dat ik maar eens
een toren ga bouwen!"

Zo die is af! Rianne krijgt veel complimentjes.
Na zoveel helpen en spelen is het tijd om lekker naar huis te gaan.

En daar gaat ze al! En wie rent er weer achter aan..?

Onderweg komt Rianne allemaal bekenden tegen!

Als ze thuis is
gaat ze met papa
een spelletje doen
op de iPad.

joepie!

Wat een leuke dag!
Wat zal ik morgen
eens gaan doen?

Je bent zo
mooi
anders
dan ik,

natuurlijk
niet meer of
minder
maar

zo mooi
anders,

ik zou je
nooit

anders dan
anders willen.

Hans Andreus

Ik kwam op mijn 12e op de Twijn. Dat vond ik heel spannend. Maar het is me erg meegevallen. Op de 1e dag had ik al direct vriendinnen. Ik had toen nog epilepsie en daarom is de Twijn een goede school voor mij. Het is hier best rustig. Je kunt je eigen tempo volgen. Op de basisschool liep ik met alles achter. Toen had ik het gevoel dat ik de laagste was van alles. Ik ben in 2015 geopereerd aan mijn epilepsie. Toen moest ik 7 weken thuisblijven. Maar de epilepsie is nu weg. Dat is heel fijn. Ik merk aan mezelf dat ik minder moe ben. Ik kan me ook beter concentreren. Want door aanvallen raak je ook informatie kwijt. Mijn grote droom is om dolfijntrainer te worden. Maar de kans is maar 5 procent. Dus je moet wel heel heel goed zijn. En iets creatiefs vind ik ook leuk, bijvoorbeeld kunst maken. Dat leer ik ook op school. — Esmee 14 jaar

Ik heb op de gewone basisschool gezeten. En toen naar de
Twijn. Ik vind het allebei even leuk. Nu heb ik veel praktijk.
Ik vind Textiel heel leuk. Dat is een klein groepje. Juf kan me
goed helpen. Ik kan goed knutselen. Dat doe ik thuis ook graag.
Ik heb ook nog een droom in mijn hoofd: ik wil graag tennissen.
Dat is mijn lievelingssport. En ik wil ook graag bij De Handschoen
werken. Daar worden leerlingen als ik goed begeleid. Ik ga soms
ook logeren op een nieuwe woonplek. Daar wonen allemaal
jongeren met het syndroom van Down. Mijn vriend woont er ook.
Op mijn kamer hangen mooie schilderijen. Ik heb een bed met
mijn naam erop. In de toekomst ga ik er echt wonen. — Mara
15 jaar

4. Water en fluïde

Op de Twijn is geen enkele dag hetzelfde. Je weet nooit wat je te wachten staat. Elke nieuwe leerling, elke nieuwe groep, elk nieuw jaar, alles is altijd anders. En als je denkt dat je het nu wel weet, doet zich zomaar vanzelf een wondertje voor bij een leerling dat het verdient om verder door te groeien. Of iets vervelends waarvoor je een oplossing wilt bedenken. In ieder geval moet je voortdurend van richting veranderen als de situatie daarom vraagt.

Dat is waar water en fluïde voor staan.

Voor het doorbreken van patronen, voor het zoeken naar onbekende routes, zonder vooropgezet plan. Zoals elke stroom zijn eigen weg zoekt, vloeiend, tussen rotsen door en over stenen heen, twijfelloos. Water is ongrijpbaar, maar raakt en verbindt alles. Het water onder de grond zorgt voor een netwerk aan wortels waarop bomen kunnen gedijen. De wortels vertakken zich naar de meest onverwachte plekken in een volkomen natuurlijk proces.

w	r	p
___ an		

h	w	v
___ uis		

j	r	p
___ ijl		

l	j	z
___ on		

b	d	v
___ ig		

___ u		
-------	--	--

l	d	
___ u		

z	p	
___ u		

	p	
___ uis		

m		
___ as		

BEWERKEN

G

Als je fluïde denkt, denk je niet in schema's of strategieën. Dan wil je niet alles meten en weten om vervolgens hard en sturend in te grijpen. Integendeel. Je durft doelloos te zijn en in te spelen op wat er zomaar vanzelf gebeurt.

Fluïde organisaties zijn daarom regieloos en sturen zichzelf. Fluïde mensen laten zich leiden door een onzichtbaar innerlijk kompas.

Intuïtie.

Aanvoelen.

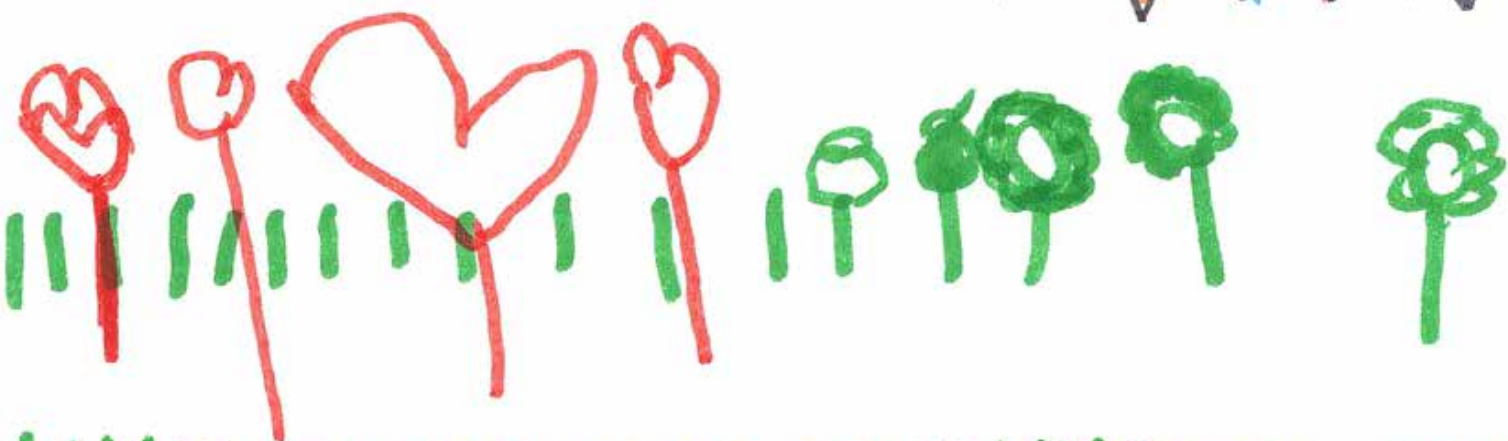
49

Om met de watervlugge Cruijff te spreken: "Je gaat het pas zien als je het doorhebt."

*Het leven wil gebeuren.
Het leven is niet te stoppen.*

FEEEST

Waterleven

De Twijn, een school waarbij het waterleven een rode draad is. Hierin dobberen wij al zeven jaar rond. En wat hebben we een hoop beleefd in die jaren. Eendjes die voorbij zwemmen, een landende zwaan die uit het niets lijkt te komen en ons allen overvalt, een roeiteam, kleine schattige gezellige tweepersoons (of eigenlijk een-op-een) bootjes, dreigende waterverontreiniging van buitenaf, een speedboot van de waterpolitie die je voorbijraast, grote charterschepen waar je met z'n allen moet samenwerken om koers te houden, de beste stuurman die aan wal staan, ervaren zeilers die met minimale aanpassingen grote aanvaringen voorkomen, materiaal dat afbreekt waardoor we een poosje allemaal moeten roeien met de kapotte riemen die we hebben, gaten die provisorisch gedicht worden tot er een adequate reparatie of vervanging plaatsvindt. Een kind dat fysiek zou verzuipen als je haar helemaal loslaat in het water, maar op haar manier heeft leren zwemmen met slechts één hand onder haar hoofd.

51

Een wereld vol onbekende toekomstbeelden met school als een baken waaraan je je even kan vasthouden, terwijl je dobbert in afwachting van... Een baken waarvan je weet dat je daar niet opeens wordt overvaren door een olietanker. 🚩

De zee

De zee neemt en de zee geeft. Ze maant ons tot kalmte, tot bezinning en haalt het goede in ons boven. De zee is een bron van inspiratie voor kunstenaars, wetenschappers, voor iedereen. Ze laat ons nadenken over onszelf, waar we vandaan komen en waar het naartoe gaat. Je weet maar nooit met de zee, want je kunt er ook heel bang van worden. Als ze op drift is, doet ze precies waar ze zin in heeft. Je kunt dan beter zorgen dat je weg bent. Bang zijn voor een kolkende en brullende zee die precies doet waar ze zin in heeft. Stroomt waar ze wil stromen en doet wat ze wil doen. Ze was er veel eerder dan dat wij er waren. Er is veel meer water dan land. Veel meer. Meestromen met de zee, wat een genoegen zou het zijn. Je ziet wel waar je uitkomt en de tijd doet er niet toe. Water is eeuwig en heeft geen waarheid.

“Juf, het lijkt me zo fijn om als water te zijn. Water stroomt en is lekker zacht en heeft geen zeer. Ik wil zo graag gezond zijn zonder pijn.” 🪁

Het is fijn om...

Ik ben boos! Al die kinderen, al dat lawaai. Ik wil meedoen met voetballen, maar de bal komt maar niet bij me. Er doen te veel kinderen mee. Ze horen me niet roepen: “Speel de bal naar mij!” Ik hoor ze ook bijna niet, want er schreeuwen veel andere kinderen op het plein. Te veel lawaai. Hoelang duurt de pauze nog?

“Speel de bal naar mij!” roep ik nog eens. Maar de bal komt niet. Wat moet ik nu doen? Ik bal mijn handen tot vuisten. Ik wil aan de jassen van de voetballers trekken, want ze luisteren niet. Net als ik naar een jongen loop om zijn jas te pakken, hoor ik de schoolbel. Snel draai ik me om. Stampvoetend loop ik de school in en de klas binnen.

Juf zegt dat ik mijn drinken mag pakken en aan mijn eigen tafel moet zitten. Ik plof op mijn stoel en staar voor me uit. Nog steeds voel ik me boos, maar de drukke geluiden in mijn hoofd zijn gelukkig weg.

Ik snap dat ik nu moet drinken, maar wat moet ik daarna doen? Onrustig kijk ik om me heen naar mijn rooster met plaatjes. Op de plaatjes zie ik eerst een drinkbeker. Het plaatje daarna is een foto met mandjes. Ik moet dus met mandjes werken. Maar straks weet ik misschien niet wat ik daarmee moet doen. Ik zie dat in alle vier de blauwe mandjes een opdracht zit. Van de juf moet ik met het mandje met nummer één beginnen. Is die af dan maak ik nummer twee, drie en vier. Wanneer ik mandje vier af heb dan ben ik klaar en mag ik even spelen.

Ineens is er weer dat rare gevoel. “Ik weet niet wat ik met de opdracht van mandje drie moet doen!” Snel kijk ik om me heen. Dan zie ik een geel vraagteken op mijn tafel liggen. “O ja, ik kan de juf om hulp vragen.” Het vreemde gevoel verdwijnt.

Het is fijn om geen geluiden in mijn hoofd te hebben.

Het is fijn om te weten wat ik moet doen.

Het is fijn om te weten wanneer ik klaar ben met mijn werkjes.

Ik pak mijn beker en drink hem leeg. 📄

Het verhaal van de gebarsten kruik

Een waterverkoper trok elke ochtend naar de rivier. Hij vulde er een aantal kruiken, zette ze op zijn kar en trok dan naar de stad om het water te verkopen.

Op een dag zat er een barst in een van de kruiken, het water stroomde erdoor weg. Hij had geen geld om een nieuwe grote kruik te kopen. Na een tijdje voelde de gebarsten kruik zich minderwaardig. Ze werd steeds droeviger en verloor haar glans. Ze deed er niet meer toe.

Op een morgen besloot ze het haar baas te zeggen. “Weet je, ik moet eerlijk zijn tegen je. Ik schaam me diep, want ik ben gebarsten. Dat kost jou geld, want als we in stad aankomen ben ik al bijna leeg. Vergeef me hoe ik ben.”

58

De volgende ochtend, op weg naar de rivier, sprak de verkoper tot zijn gebarsten kruik: “Dacht je echt dat ik dat niet gezien had? Ik wist het al lang, maar hield mijn mond. Ik liet je zijn zoals je bent.

En kijk nu maar eens langs jouw kant van de weg.”

“Het staat hier vol prachtige bloemen”, antwoordde de kruik verbaasd.

“Dat is dankzij jou”, antwoordde de baas. “Jij hebt ze elke dag water gegeven.
In de stad heb ik bloemenzaad gekocht en het langs jouw deel van de weg gezaaid.
Zonder het te weten heb jij ze elke dag water gegeven. En zo heb ik elke zomer de mooiste
bloemen voor in mijn huis.”

We hebben allemaal onze beperkingen. Soms betekent dat dat je beter af bent op een speciale
school, al is dat niet altijd even leuk en makkelijk. Maar toch, we kunnen met onze zwakheden
wonderen verrichten. We mogen vooral onszelf zijn en meebewegen met onze talenten. Je ziet
wel waar je uitkomt. Dat voelt als een vis in het water. 🏠

Jouw naam is Tygo

Je bent al tien, maar in je doen en laten ben je eigenlijk een jongen van drie. Je hebt van de wereld geen weet, zelfs al praat je verrassend goed. Opdrachten vind je lastig te begrijpen en daarom is het voor jou ook heel moeilijk iets te leren.

Meestal ben je vrolijk en stap je met een glimlach de bus in die jou naar school brengt. Maar soms ben je ook verdrietig of boos. Dan vliegt er een stuk speelgoed door de lucht uit frustratie. “Vangen juf”, horen we je als het ware zeggen.

Jouw naam is Tygo.

Je hebt een verstandelijke beperking en hebt al bijna zeven jaar een plekje op de Twijn. En wat voel je je daar thuis bij al die leerkrachten met hun engelengeduld. Want wat er ook gebeurt, je bent daar elke dag welkom.

Je hebt leren zwemmen op de Twijn, niet met een A-diploma, maar je kan wel gewoon van de duikplank en komt gewoon weer boven, watertrappelend naar de kant. Dat hebben ze toch maar mooi voor elkaar gekregen.

Ook al is het moeilijk jou iets gericht te leren, de Twijn is er voor jou, om te proberen het maximale uit je te halen. Voor ons, jouw ouders, is een plek voor jou op de Twijn van onschatbare waarde.

meester

Er moeten mensen zijn
die zonnen aansteken,
voordat de wereld verregent.

Mensen die zomervliegers oplat
als het ijzig winterd,
en die confetti strooien
tussen de sneeuwvlokken.

Die mensen moeten er zijn.

Er moeten mensen zijn
die aan de uitgang
van het kerkhof
ijsjes verkopen,
en op de puinhopen
mondharmonica spelen.

Er moeten mensen zijn,
die op hun stoelen gaan staan,
om sterren op te hangen
in de mist.

Die lente maken
van gevallen bladeren,
en van gevallen schaduw,
licht.

Er moeten mensen zijn,
die ons verwarmen
en die in een wolkeloze hemel
toch in de wolken zijn
zo hoog
ze springen touwtje
langs de regenboog
als iemand heeft gezegd:
kom maar in mijn armen.

Bij dat soort mensen wil ik horen
Die op het tuinfeest in de
regen BLIJVEN dansen
ook als de muzikanten al
naar huis zijn gegaan

Er moeten mensen zijn
die op het grijze asfalt
in grote witte letters
LIEFDE verven

Mensen die namen kerven
in een boom
vol rijpe vruchten
omdat er zoveel anderen zijn
die voor de vlinders vluchten
en stenen gooien
naar het eerste lenteblaauw
omdat ze bang zijn
voor de bloemen
en bang zijn voor:
ik hou van jou.

Ja,
er moeten mensen zijn
met tranen
als zilveren kralen
die stralen in het donker
en de morgen groeten
als het daglicht binnenkomt
op kousenvoeten.

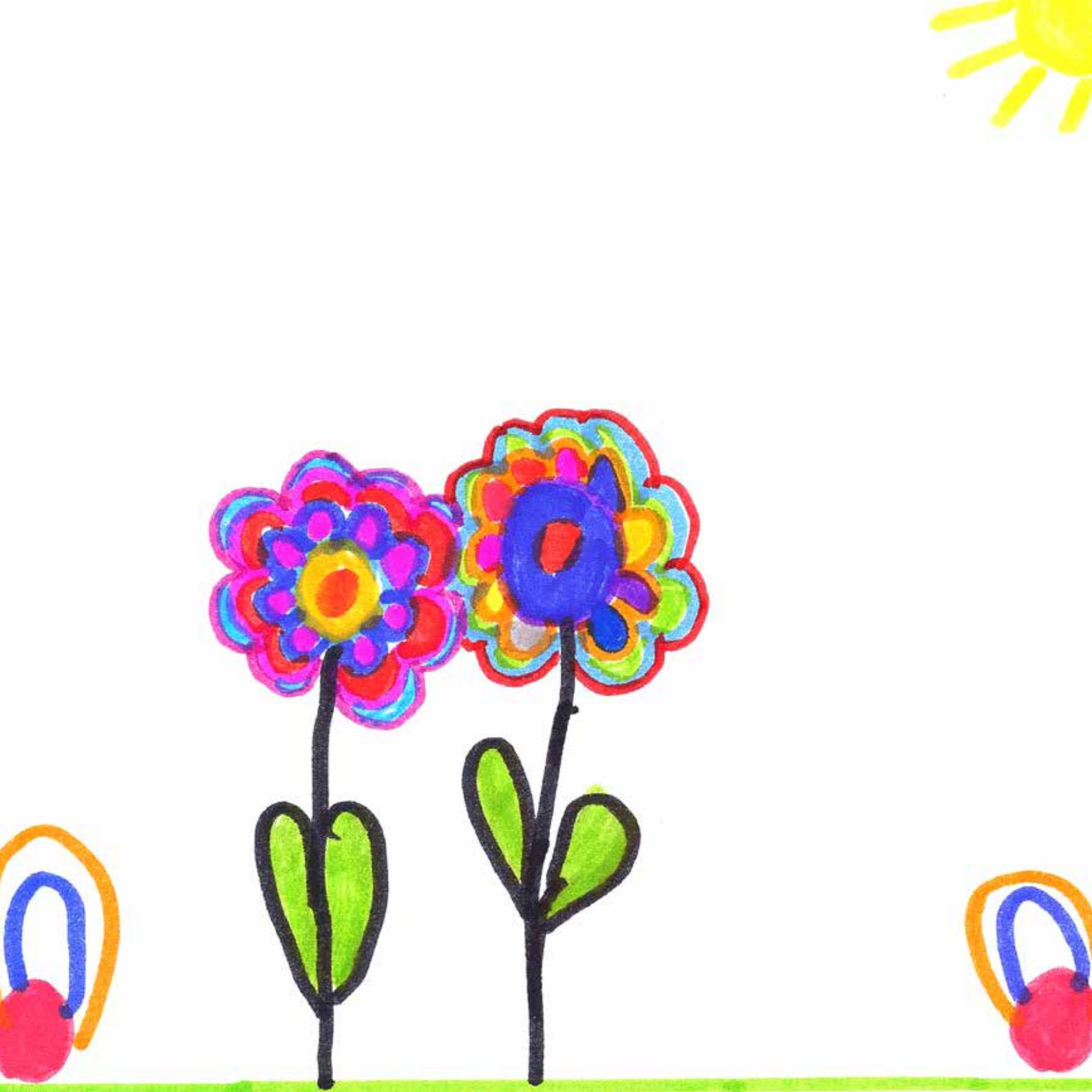

Weet je,
er moeten mensen zijn,
die bellen blazen
en weten van geen tijd
die zich kinderlijk verbazen
over iets wat barst
van mooiigheid
Ze roepen van de daken
dat er liefde is
en wonder
als al die anderen schreeuwen:
alles heeft geen zin
dan blijven zij roepen:
neen, de wereld gaat niet onder
en zij zien in ieder einde
weer een nieuw begin
Zij zijn een beetje clown,
eerst het hart
en dan het verstand
en ze schrijven met hun paraplu
i love you in het zand

omdat ze zo gigantisch
in het leven opgaan
en vallen
en vallen
en vallen
en OPSTAAN.

Bij dát soort mensen wil ik horen
die op het tuinfeest in de
regen BLIJVEN dansen
ook als de muzikanten al
naar huis zijn gegaan
de muziek gaat DOOR
de muziek gaat DOOR
en DOOR.

©Toon Hermans.
Met dank aan de Stichting
Toon Hermans.

Onze oudste groep

Zes kinderen uit de oudste klas, op een mooi moment!

Iedereen speelde met elkaar, tikkertje of lekker voetballen, trucjes doen met de bal. Het was echt een fijne pauze.

Dat mag ook wel, want vanaf 9.00 uur wordt er poepiedruk gewerkt de hele dag.

Als je in de oudste groep zit, ben je ook al een echte puber! Er verandert van alles in je leven, je weet steeds iets beter wat je wilt, en wat je leuk vindt, waar je goed in bent.

Er wordt veel samen gedaan, maar het is ook belangrijk dat je goed alleen kunt werken, zelfstandig aan het worden bent. Dat oefenen we veel. Natuurlijk praten we veel over het voortgezet onderwijs. Gaandeweg het jaar komen er steeds meer vragen over hoe het daar is.

“Juf, kun je op het VSO nog wel skelteren?”

“Juf, als ik goed lees, zal ik na de zomer wel naar het VSO kunnen zeker?”

“Bij wie kom ik eigenlijk in de klas?”

“Ik heb gehoord dat je veel ruimte hebt om te voetballen!”

“Juf, ken je me nog wel dan? Als ik daar zit?”

Ze hebben er heel veel zin in, maar het blijft natuurlijk altijd een beetje spannend! 📄

5. Van identiteit naar uniciteit

Iedereen en elke organisatie heeft een identiteit, of je nu wilt of niet.

Je bent zorgzaam of stoer, hebt een politieke kleur of niet, je houdt van een hoog tempo of draait graag in de 1e versnelling.

Het neemt aardig wat jaren in beslag voordat je je eigen identiteit een beetje kent. Misschien wil je er daarna aan sleutelen, omdat je denkt dat het beter kan of moet. In ieder geval is jouw identiteit iets wat alleen bij jou hoort en waar jijzelf zeggenschap over hebt.

Maar dit is niet hetzelfde als uniciteit.

Uniciteit is iets totaal anders.

Het hoort wel bij jou, maar je kunt er zelf niets aan veranderen, omdat het wordt bepaald door iemand anders. Iemand voelt zich bijvoorbeeld aangesproken door jou, voelt zich thuis bij jou, kiest jou uit als zijn vriend, zijn steun en toeverlaat.

Bij uniciteit gaat het dus om de relatie van die ander met jou en van jou met die ander. Om die ene leerling die zijn diepste geheimen toevertrouwt aan die ene speciale juf. Die ene leerkracht die steun vindt bij die ene speciale collega.

In het eerste inspiratiedocument heeft de Twijn zichzelf beschreven, met een eigen identiteit en een herkenbaar gezicht. Zodat iedereen die onze hulp nodig heeft, weet wat we allemaal kunnen betekenen. En ze weten ons inderdaad steeds beter te vinden. Iets waar we heel blij mee zijn.

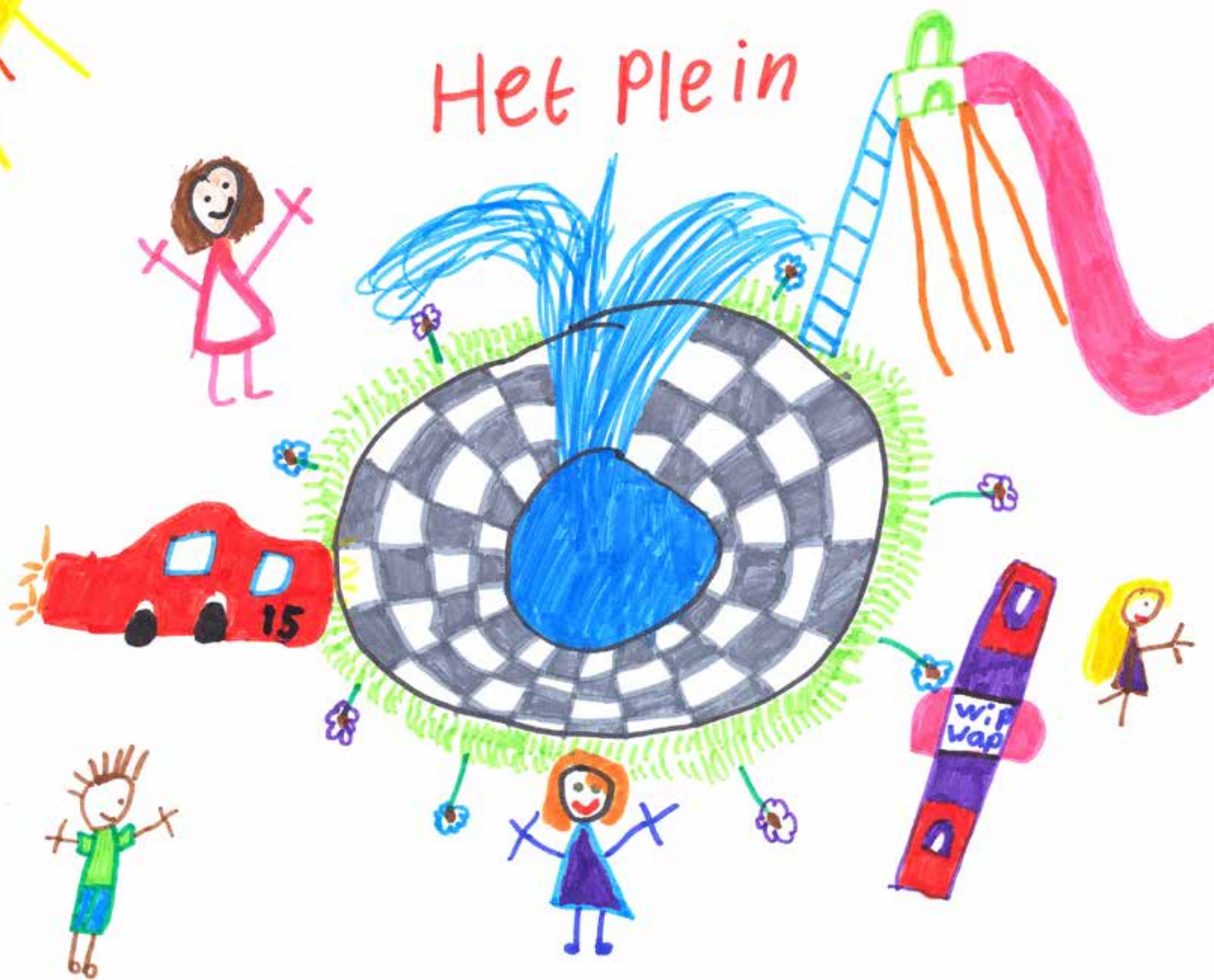
Nu gaan we het accent verleggen naar uniciteit. Naar wat wij als individu, als team, als
70 netwerk, als de Twijn voor de ander kunnen betekenen.

We willen ertoe doen.

We zijn eerst mens, dan professional. En de ander, ouder, leerling, samenleving, regio bepaalt of we onmisbaar zijn en welke betekenis we hebben.

Het Plein

Echte mensen

Toen ik in een klas vroeg wat onze school uniek maakte, kreeg ik een heel eerlijke reactie.

“Alle leraren hebben hier ook wel iets.” De twee jongens die dat nagenoeg in koor riepen, hadden direct een paar collega’s voor ogen. “Dat moet toch ook als je hier wilt komen werken?” vroegen ze mij. Ze bedoelden het retorisch. Ik heb hen maar niet verteld dat het niet echt in ons aannamebeleid zit, maar gelijk hebben ze. We hebben een diabeet, iemand met chronische pijnklachten, eentje is hypermobiel en een ander heeft morbide obesitas. Nogmaals, stond allemaal niet in het profiel.

Allemaal mensen met een vaak forse uitdaging op hun levenspad, maar vaak niet in verhouding met wat onze leerlingen voor de kiezen krijgen. Ze dachten nog even verder na en kwamen met een aanvulling: “Daarom gaan ze ook mét ons in gesprek en praten ze niet steeds óver ons. Of doen ze dat op andere scholen soms ook?” Diplomatiek als ik ben, kon ik het niet bevestigen, noch ontkennen. Ik hoop het uiteraard wel, zelfs al maakt het onze school minder uniek. Op hun manier gaven ze het overduidelijk aan. Mensen met wie ze dagelijks te maken hebben, zijn heel belangrijk voor hen. Hun geluk valt of staat met degene die voor de klas staat. Het gaat om mensen, echte mensen.

Het juiste schakeltje

Twintig slaginstrumenten.

Eén meester.

Acht paar verwachtingsvolle ogen.

“Wat gaan we doen meester?”

“We gaan een rap maken bij een liedje. Iedereen mag om de beurt wat spelen. Bedenk zelf maar iets leuks.”

74

Muziek is feest! Maar ook best spannend als je dat nog nooit hebt gedaan. Ivan kiest de grote trom, Joris de triangel, Yvette en Jolien samen de xylofoon. Al gauw is de klas vol ritmes en klanken.

Jasper aarzelt. Wat zal hij pakken? Hij durft nog niet zo goed en kiest iets kleins, een ritme-ei. Zijn rolstoel rijdt naar een hoek van het lokaal. Hij schudt het ei vlak bij zijn oor en luistert geboeid naar het zachte geluid.

Tien minuutjes later is iedereen klaar. De uitvoering kan beginnen, maar eerst mag iedereen laten horen wat hij heeft bedacht. Ook Jasper.

“Ik weet een hele mooie melodie op het ritme-ei!”

“OK... laat maar eens horen dan.”

“Sshht, sshht...”, zingt hij terwijl hij het ei schudt.

Een bijzondere melodie. Heel anders dan de rest.

“Wanneer wil je dit spelen, Jasper?”

“Als Ivan zijn ritme op de grote trom heeft gespeeld.”

Zijn ogen stralen.

Samen muziek maken.

Het juiste schakeltje op de juiste plek.

Zelf overwonnen en zelf bedacht.

Zo ontroerend. 🪁

75

Kijken

Uniciteit is onontkoombaar. Je hoeft niet uniek te zijn of te worden, je bent het al. In je eentje kun je je uniciteit niet vinden. Pas in contact met de ander word je uniek, want juist in verbinding met de ander vind je jezelf.

De ander bepaalt dat je gevoel voor humor hebt, je hebt de ander immers nodig voor zijn lach.

De ander bepaalt dat je lief bent, je hebt de ander immers nodig voor zijn kus of omhelzing.

De ander bepaalt dat je wijs bent, je hebt de ander immers nodig om je raad op te volgen.

In contact gaan met de ander is daarom van onschatbare waarde.

Zo kan de ander ons helpen om het licht dat in ons is te laten schijnen. En zo kunnen we ook anderen laten schitteren.

Ik geloof er heel sterk in. Dat persoonlijke ontwikkeling en levensgeluk nauw samenhangen met gezien worden. Gezien worden door de ander. Wie je werkelijk bent, met je eigen talenten en mogelijkheden. Soms zie je het pas door de ogen van de ander. Je hebt een spiegel nodig.

76

Kijken, daar draait het om. Wie is dit kind? Wie is deze ouder? Wie is deze nieuwe collega, deze samenwerkingspartner? Vanuit een oprechte, onbevooroordeelde manier van kijken nieuwsgierig zijn naar de ander. Zonder dat je iets van hem hoeft. Gewoonweg kijken, uitnodigend zijn, de ander naar je toe laten komen. Hem een hand toereiken.

Pas dan begint het.

Als het ons lukt elke dag opnieuw zo naar de ander te kijken, nieuwsgierig te blijven naar die ander, dan geven we elkaar een groot cadeau: leren zien waar jij uniek bent voor die ander.

Leren is daarmee per definitie tweedimensionaal.

Ik ben een trotse juf

Tijd om te rekenen met Jasper. Vandaag moet ik Jasper sommen uitleggen die hij erg moeilijk vindt. Ik weet dat hij erg boos kan reageren als hij iets moeilijk vindt. Van een beetje boos wordt hij dan steeds bozer. Zelfs zo boos dat hij begint te schelden. En dat mag bij ons op school niet. Ik wil dus heel rustig blijven.

Jasper komt bij me aan tafel zitten. Hij heeft duidelijk geen zin in de rekenles, maar de sommen op het bord gaan samen heel goed. “Zie je wel dat je het kunt, Jasper?”

78

Maar als hij de sommen uit het boek zelf moet maken, gaat het mis. Bij de eerste som is hij al boos. “Je mag mij om hulp vragen, Jasper.” Bij de tweede som wordt Jasper nog bozer en bij de derde som ontploft hij. Ik ben maar “een stomme juf”. Rustig zeg ik tegen hem dat hij even op de kruk in de gang mag zitten. Ik zet een pieper voor hem. Wanneer de pieper na drie minuten afgaat, mag hij weer bij me komen zitten.

Jasper loopt sloffend en mopperend naar de kruk. Hij is nog steeds boos. Ik blijf rustig aan tafel zitten wachten en zie ondertussen met een schuin oog hoe hij kalmeert. De pieper gaat af en Jasper komt weer bij me zitten. We gaan verder met de les.

Na drie kwartier heeft Jasper drie keer op de kruk gezeten. Maar hij heeft de laatste som wel helemaal zelf gemaakt. Ik ben een trotse juf.

Iets slechts gedaan

“Mam, ik heb vandaag iets slechts gedaan op school...”

“Oh ja, Giovanni? Wat dan?”

“Ik heb op een springkussen gesprongen.” Hij vertelt het lachend.

Om 7:20 uur trekt Giovanni zijn jas aan stapt in het busje, nog een knuffel, een kus en een vrolijke zwaai. Aan het einde van de middag komt een vermoeide maar vrolijke jongen weer thuis. Hij vindt zijn juffen lief, zijn klasgenootjes leuk en hij heeft vriendjes.

“Hoe was het vandaag op school Giovanni?”

“Ik wou liever op school blijven en bij juf eten.”

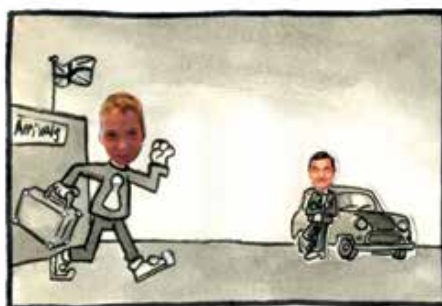
En dan heeft hij heeft alweer 'slecht nieuws'.

“We hadden vandaag disco op school.”

De glimlach op zijn gezicht kan niet groter zijn.

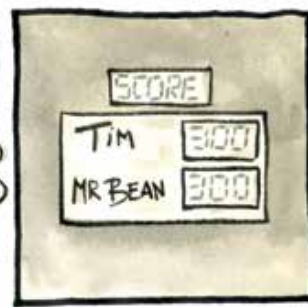
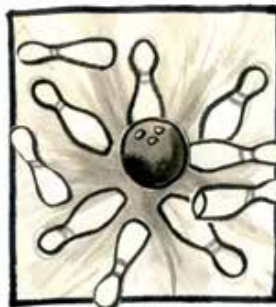
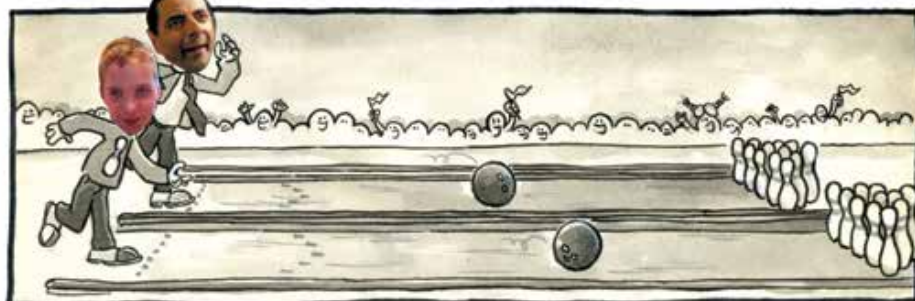
MR BEAN & TIM

Mr Bean & Tim

Mr Bean & Tim

Tim op bezoek bij Mr. Bean

Op een dag werd Tim wakker en kreeg hij een telefoontje. Het was Mr. Bean.
Tim is wereldkampioen bowlen. De aller grootste hobby van mr. Bean.

Daarom nodigt hij Tim nu uit om op bezoek te komen. Tim is zelf een grote fan van Mr. Bean. Hij kent al zijn filmpjes uit zijn hoofd.
Natuurlijk wil hij graag op bezoek bij Mr. Bean.

Tim pakt meteen zijn koffer, springt in het vliegtuig en vliegt naar Engeland.

Tim logeert 5 weken bij Mr. Bean thuis.

Ze kijken samen tv. En samen rijden ze heel wat af in hun super coole sportwagen.

Tim mag meespelen in een film van Mr. Bean.

Eentje waarin Tim, James Bond speelt, en Mr. Bean de boef, en Tim de boef natuurlijk vangt.

Ze vliegen samen naar Hollywood om daar het resultaat van de film te bekijken.
Het wordt een super knaller!

In Hollywood worden ze uitgenodigd om een ritje te maken in een Monstertruck. Een grote droom van Tim.

Natuurlijk gaan ze ook een wedstrijdje bowlen. Omdat Tim wereldkampioen is, denkt hij dat hij makkelijk kan winnen. Maar Mr. Bean is bijna net zo goed. En het wordt gewoon gelijkspel.

Mr. Bean en Tim worden vrienden voor het leven.

The End

Ik zit al heel lang op de Twijn. Mijn tweelingzus niet. Ik heb soms epilepsie. Daarom is het moeilijk om rekenen, Engels en gym goed te kunnen. Soms is het min en soms is het plus. Dan raak ik in de war. Af en toe komt het wel goed. Deze school is speciaal voor kinderen als ik. De school van mijn zus is veel te moeilijk voor mij. Ik ben gelukkig op school. Ik heb veel vriendinnen. Ik ben creatief en bij textiel leer ik leuke dingen te maken. Ik heb een uiltje gebreid, ik kan borduren, ik heb ook een mooie tas gemaakt. Ik ben trots dat ik dat geleerd heb. Er zijn ook leuke activiteiten op school. Zoals disco. Met gekleurde lampen en muziek. Soms zijn dingen niet fijn. Als een leerling boos wordt. Dan krijg ik een naar gevoel. Dan zoek ik mijn vriendinnen op. — Cynthia 17 jaar

Ik ga al heel lang naar de Twijn. Sinds 2013 zit ik op het VSO. Ik weet niet zo goed waarom ik op de Twijn zit. Maar andere scholen zijn veel te moeilijk. Op deze school kan ik me beter concentreren, want het gaat niet zo snel. Er worden ook leuke dingen georganiseerd. Ik heb meegedaan aan een musical in De Spiegel! Het heette Sneeuwwitje en de 7. Heel veel leerlingen deden mee. Ik was een dier, een vlinder. Ik moest fladderen en ik mocht ook dansen. We gingen heel vaak oefenen. Ik kan heel goed dansen, daar word ik blij en gelukkig van. Ik zit bij een dansgroep van Miranda Zumba. Muziek vind ik ook fijn. Ik luister graag naar Queen. — Lizzy 15 jaar

6. Verwondering

Er is een verschil tussen kijken en zien. Je kunt kijken naar een tekening en toch niet zien wat het voorstelt. Zien gaat dus veel dieper.

Als je goed om je heen kijkt, zie je meer. Dan vallen je ineens dingen op, dingen waarover je je kunt verwonderen. Hoe kan het bijvoorbeeld dat na een koude winter toch weer blaadjes aan de bomen komen? Zomaar vanzelf, zonder dat wij die uit de takken hebben getrokken? Ze waren er ineens, tot je grote verwondering.

Bij verwondering moet je niet al te veel nadenken. Een mooi liedje is gewoon een mooi liedje omdat jij dat vindt. En jij kunt misschien helemaal niet uitleggen waarom je het zo mooi vindt. Het is gewoon zo, tot je grote verwondering. En onbewust zing je het de hele dag door.

Dat betekent dat verwondering zich niet laat leiden door van tevoren bedachte plannen en ingewikkelde schema's waarin alles gewoon blijft. Waarin niets ongewoons de kans krijgt op te duiken.

Brood deeg!

1400 Gr
Bloem

800 ML
Water

40 Gr
Gist

40 Gr
Suiker

20 Gr
zout

20 Gr
Olie

350 Gr
Bloem

200 ML
Water

10 Gr
Gist

10 Gr
Suiker

5 Gr
zout

5 Gr
OLIE

Nee, verwondering vaart op jouw eigen kompas, jouw eigen gevoel. Ineens ben je je ervan bewust, ineens is het er, ineens zie je het.

Op de Twijn scheppen we zo veel ruimte dat bij iedereen iets waardevols, verwonderlijks en moois kan ontstaan. Iets wat we willen maar ook kunnen koesteren.

Zoals een bloem die zomaar midden op straat gaat bloeien, in een barst in het asfalt. Omdat die bloem dat plekje zelf heeft uitgezocht. 🌱

1400 Gr

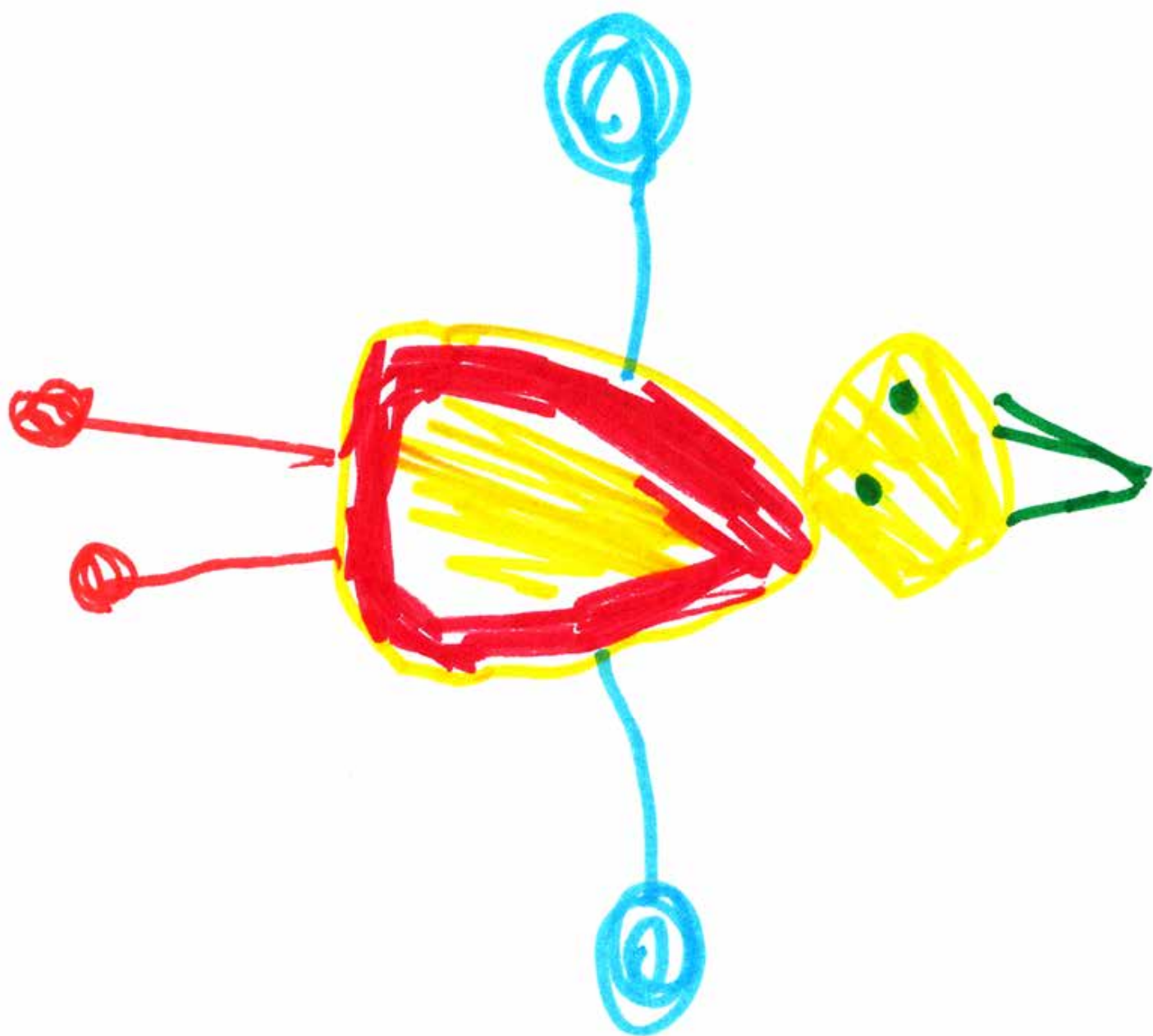
800 mL

40 Gr

40 Gr

20 Gr

20 Gr

Grutto

Als kind groeide ik op in Friesland en leerde ik van de weilanden te houden. Weilanden en weidevogels. Je ging de weilanden in om kievitseieren te zoeken. Je liet het veld respectvol met rust, keek op gepaste afstand naar de volwassen weidevogels. Luisterde naar hun onmiskenbare geluiden. Als de stille winter plaatsmaakte voor de lente, hoorde ik vooral de grutto en de kievit.

Nu woon ik in Overijssel. Onlangs fietste ik in de prille lente door het mooie landschap en ik dacht terug aan die vogelgeluiden. Verschrikt kwam ik erachter dat ik nog nooit een jonge grutto of kievit van dichtbij had gezien. Daar moest verandering in komen. 's Middags zou ik het weiland weer intrekken, laarzen aan, polsstok mee, op zoek naar de grutto en de kievit.

En toen stond plots in het fietsenhok van mijn werk een jonge grutto voor me. 🦋

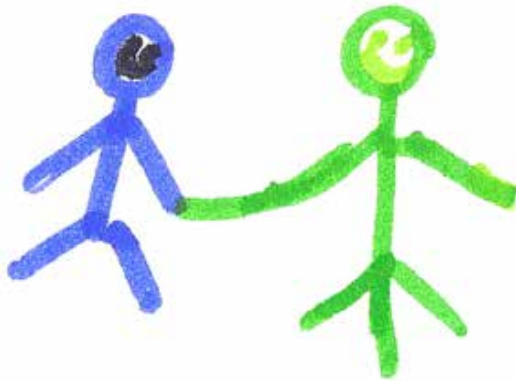
Blaadjes aan de bomen

Het was lente. De bloemen begonnen te groeien, het gras werd groener en de bladeren kwamen aan de bomen. We gingen naar buiten met de kinderen, rolden door het gras, voelden hoe zacht het was, hoe het lekker kriebelde.

Etienne stond bij een boom, drukte zijn neus tegen de stam en keek omhoog. Verwonderd zei hij: "Kijk eens. Er zitten heel veel dingetjes aan de takken..." Zijn handen voelden en voelden nog eens aan het harde velletje van de stam. Het schuurde een beetje.

92

Etienne is nooit meer vergeten dat de dingetjes bladeren waren en het velletje de schors.

"Ivan gaat naar school!"

Ivan is een jongen van bijna tien jaar met een zeldzaam syndroom. Hij kan sinds kort praten en kruipt daardoor uit zijn eigen wereldje. Hij maakt graag contact met de mensen om hem heen. Hij heeft wel veel structuur en een speciale aanpak nodig.

Ivan gaat elke dag met veel plezier naar school. Als hij wakker wordt roept hij met een glimlach: "Ivan gaat naar school!"

Ivan voelt zich prettig en veilig op school. Wij zien dat de juffen hem stimuleren en uitdagen. Ze tonen veel initiatief. Zo hebben zij uit zichzelf een professional ingeschakeld om Ivan te laten observeren om hem en zijn gedrag beter te begrijpen.

Ivans ontwikkeling ging snel toen hij startte op de Twijn. Meteen in Ivans eerste jaar hebben de juffen hem in korte tijd alle kleuren geleerd, heel bijzonder. Afgelopen jaren hebben wij regelmatig met plezier en verbazing geluisterd naar de juffen als zij vertelden wat Ivan die dag had geleerd en gedaan. Onder water ringen van de bodem pakken tijdens zwemles. Of een halve pannenkoek eten, terwijl artsen zeggen dat hij nooit vast voedsel zal kunnen eten. Ongelooflijk!

Wij hopen dat Ivan nog veel van deze juffen en de kinderen mag leren. 🎈

Dikke vrienden

Nick, Romy en Thomas. Dikke vrienden, ook al zit Nick nu in een andere klas.

Gelukkig zit Nick in de klas naast zijn vrienden.

Als het pauze is, zoeken ze elkaar blij weer op en maken een praatje, ploffen in de zandbak, rennen lekker rond, hebben soms een ruzietje... Maar dat is binnen de kortste keren weer goed, want ze zijn veel te blij met elkaar! 🪁

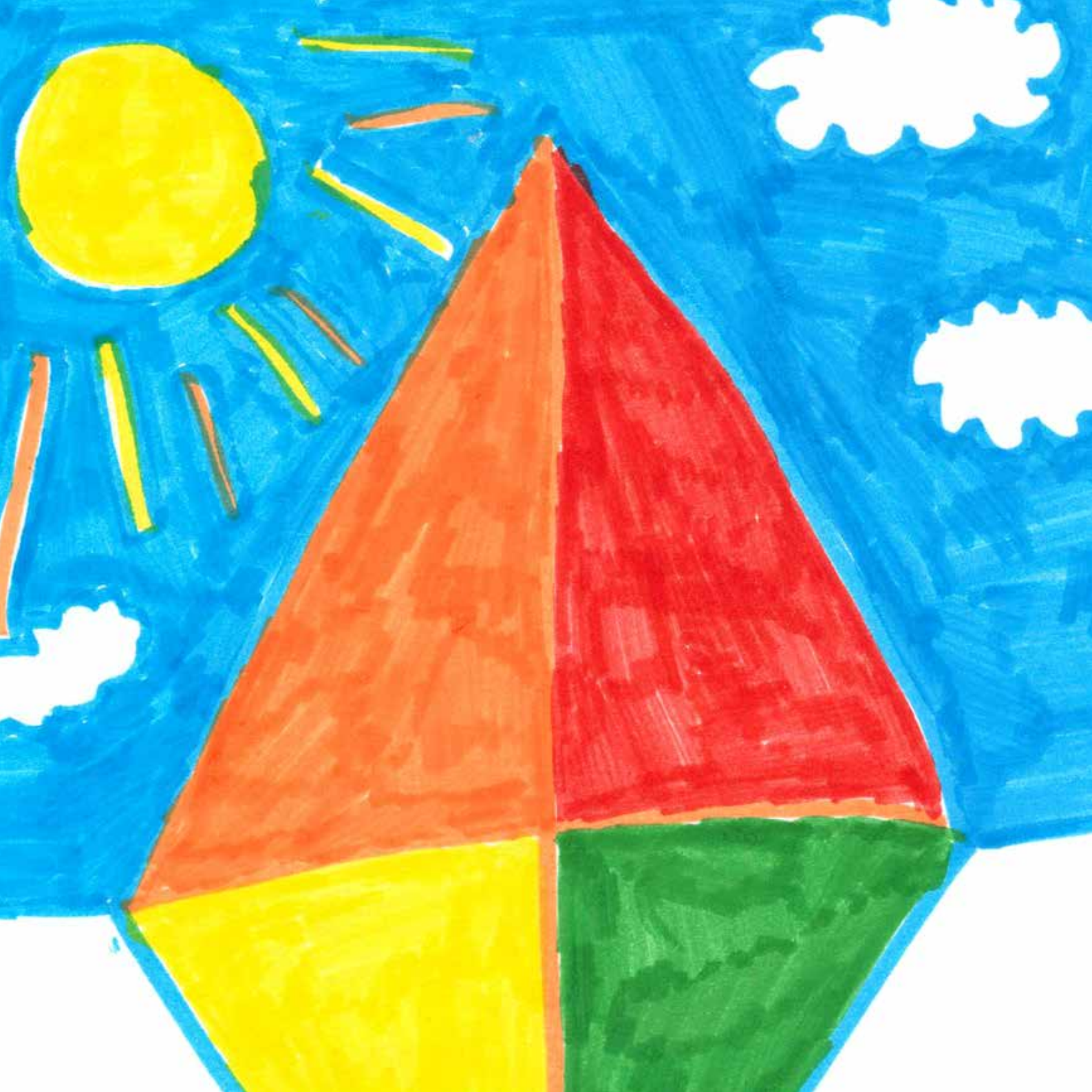
97

Cheyenne

Cheyenne is een van de oudste leerlingen bij ons op school. Ze gaat straks naar het Hengeveld College.

Soms schenkt ze je zo'n brede lach, dan weet je: ze heeft een fijne dag! 🪁

Vliegeren

mijn hoofd heeft steeds
het laatste woord
mijn hart staat buitenspel
zal ik ooit nog vliegeren

ik geef mijn hoofd
een poos verlof
het woord is aan mijn hart
morgen ga ik vliegeren

Het is wel heel leuk op deze school. Ik heb autisme. Ik heb fijne vrienden en vriendinnen. Ik vind alle vakken op school wel leuk. Ik ben wel gelukkig op de Twijn. In de pauze ga ik op mijn skateboard. Het is fijn om buiten te zijn. Thuis hebben we dieren: een poes, een slak, drie kippen en twee muizen. De poes heet Buster. De muizen heten K.C. en Calleigh. De slak en de kippen hebben geen naam. Als ik thuis ben kijk ik graag films. Bijvoorbeeld CSI of Bouwbroers. Ik kan ook heel goed Engels. En ik knutsel graag. Bijvoorbeeld met strijkkralen. Ik weet nog niet wat ik in de toekomst ga doen. Dat is nog iets om veel over na te denken. — Eva 13 jaar

Het concert

Drie meiden en een cello.

Samen oefenen op de gang.

Gedrieën, samenwerkend.

Hun ogen volgen de strijkstok.

Hun monden volgen stil de melodie.

Innerlijk zingend.

Het mooiste concert ooit. 🪁

103

Amber

Amber houdt van de schooltuin, vooral bij een lekker weertje. Ruiken aan de verse groenten, zand in haar handen, kijken naar de strepen die vliegtuigen achterlaten, een paardenbloem uitblazen. Dat zijn mooie momenten!

Zoals Amber zegt: “Toppiejoppie!” 🪁

Verlies

Verlies van functie in je armen of benen.

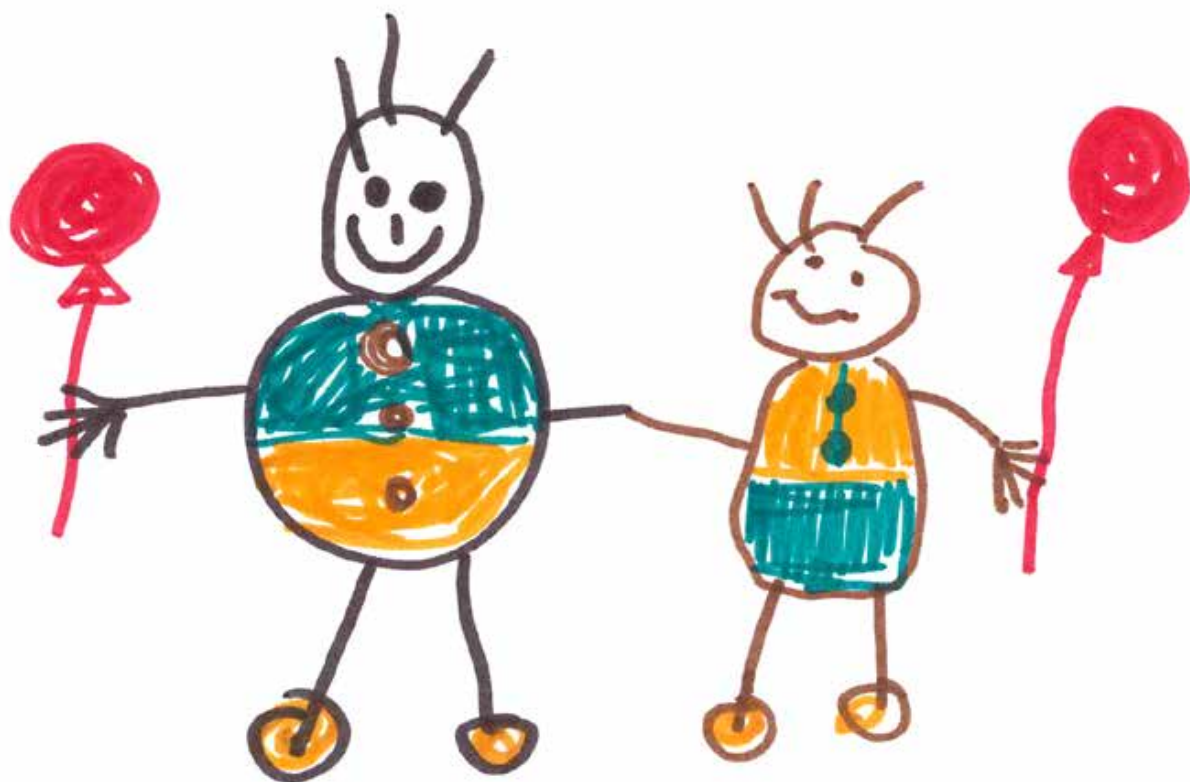
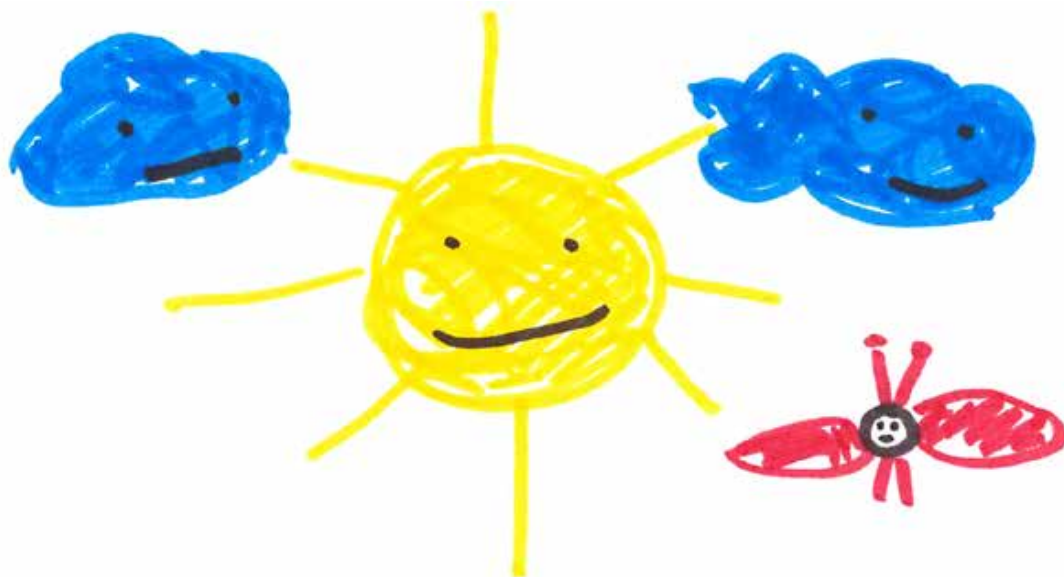
Verlies van je sociale omgeving, omdat je niet meer naar de plaatselijke school kunt.

Verlies van klasgenoten en leerlingen. Soms omdat ze doorstromen naar een plaats die beter voor ze is, soms omdat ze langdurig ziek zijn of overlijden.

104

Ik verwonderde me erover hoe de leerlingen daarmee omgingen. Ze zochten steun bij elkaar en waren minder emotioneel dan ik had verwacht. Alsof ze leken te begrijpen dat ze in een omgeving les kregen waar dit zou kunnen gebeuren. Sommigen waren rationeel tot en met, anderen weer spiritueler dan ik dacht. Hun omgang met verlies bracht mij nieuwe inzichten, zeker hun betrokkenheid bij het gezin van de overleden leerling. Hoewel ze volgens de wet niet volwassen waren, bleken ze enorm volwassen in hun reactie en de steun die ze wilden bieden. Ze waren eerlijk en oprecht en dat voelde iedereen. Dat ze zonder rekening te houden met sociale codes toch het juiste bleken aan te voelen. 📄

7. Vertrouwen

“Eigenlijk weet ik niet waar ik moet beginnen als het gaat om vertrouwen. Het gaat allemaal om veiligheid en waardering. Om verbinding met elkaar. Het is zo verweven, vertwijnd met mijn werk. Ik kan niet zonder. Het is absoluut het hoogste goed wat ik mijn leerlingen en collega's kan geven.”

Als je vertrouwen geeft aan elkaar, aan leerlingen, aan collega's, aan je vrienden, krijgt wat jij doet pas echt betekenis. Omdat je het al die mensen mogelijk maakt te groeien. Je laat ze hun gang gaan, laat ze los en vertrouwt erop dat het goed komt.

Natuurlijk is dat soms moeilijk. Niet alles is vanzelfsprekend. Sommige dingen moet je ontdekken en leren. Maar als je vertrouwen in elkaar hebt, mag dat. Dan is het niet erg als iets moeilijk is, want dan weet je zeker dat je hulp krijgt. En dat je lastige dingen met elkaar kunt bespreken zonder dat daar meteen afkeurend op wordt gereageerd.

Als je onvoorwaardelijk vertrouwen in elkaar hebt, durf je jezelf te zijn, ook als je verdrietig bent of boos. Dan durf je jezelf helemaal mee te nemen en hoef je niets te verstoppen. Dan durf je beslissingen te nemen die ineens een totaal andere kant op gaan dan je van plan was. Dan durf je dingen uit te proberen die moeilijk lijken en kun je je verwonderen over het resultaat.

Dan durf je samen op reis te gaan zonder dat je weet waar je uitkomt.

Ga je mee?

daney

marijn

Met grote letters WELKOM!

Bart, zo'n mooie jongen maar wel zo met zijn beperkingen. Het was al even geleden dat iemand sprak over mogelijkheden... tot we afgelopen oktober op de Twijn kwamen en hij twee dagen mocht meelopen.

Ik vond het heel spannend. Zou hij wel naar binnen willen? Zou hij huilen, zou hij praten? Hoe zou hij reageren? We waren mooi op tijd en mochten gaan zitten op die mooie oranje bank in de hal en hij was stil, heel stil. Tot de juf ons ophaalde en hij zag dat bij de kapstok zijn naam stond: Bart. Hij veranderde als een blad aan de boom. Het voelde voor ons allebei alsof er vlaggen hing met daarop in grote letters WELKOM. Hij ging meteen zitten en deed volop mee met de les.

“Mam, pap, ze snappen hier gewoon dat kinderen bakjes met namen nodig hebben...”

BAM!! Het raakte me diep. Met tranen in mijn ogen genoot ik van Bart. En dan gewoon zo'n telefoontje na de eerste echte dag: “Het ging prima hoor. Hij heeft heel goed meegedaan!” Wat hadden we daar behoefte aan.

Tegenwoordig gaat Bart huppelend de bus in om naar school te gaan en komt hij huppelend weer thuis.

Alleen na die ene verwendag kwam hij niet huppelend thuis. “Een verwendag, mam en pap... Noemen ze dat verwennen...? We kregen geen snoepje en we gingen alleen maar buiten spelen en stomme dingen doen. We hebben niet eens gewerkt!”

Wat kun je je als ouders nog meer wensen?

Jepthé, onze zoon.

Jepthé is tien jaar op papier, maar hij lijkt vijf of zes. Dat komt door zijn lichamelijke en geestelijke beperking, en ook door zijn epilepsie. Omdat Jepthé is geadopteerd, heeft hij ook wat kleine probleempjes met hechting.

Als klein jongetje kwam hij op de Twijn, in een warm nest met lieve juffen en alle therapeuten die hij nodig heeft. Alles onder één dak. Dus als hij na een lange dag thuiskomt, is hij klaar en kan hij doen waar hij zin in heeft.

110

Jepthés beginjaren op de Twijn waren moeilijk. Maar stapje voor stapje ging hij vooruit. Lezen, letters schrijven, maar ook praten en taalbegrip, zelfredzaamheid. Creatief omgaan met stress, onrust of vermoeidheid.

Er staat een team om Jepthé heen. We zoeken samen naar een balans in school, revalidatie, ontwikkeling. Soms zijn we het niet helemaal met elkaar eens, maar dan is er ruimte voor gesprek en overleg. Je hebt elkaar nodig, school, ouders en revalidatie.

In periodes dat wij als ouders worstelden met onzekerheden, verdriet en onmacht stond er een maatschappelijk werkster klaar. Zij heeft geholpen om een weg te vinden en houvast te zoeken in het leven.

Jepthé, onze zoon.

Wat de toekomst brengt, weet niemand. Dat geldt voor iedereen. Maar als je een kind hebt met zulke beperkingen en behoeftes is je toekomst nog onzekerder. Wij proberen in het hier en nu te blijven. De toekomst is later. Samen met de Twijn en de revalidatie bouwen we daarnaar toe.

III

Ondertussen is Jepthé een heerlijke lieve jongen met humor en daar genieten we van! 🪁

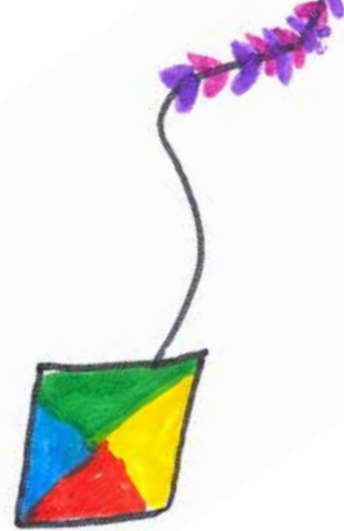
Zikket in
pe sumu

Ik ben nu 15 jaar. Sinds 3 jaar zit ik op de Twijn. Het speciaal onderwijs past bij mij, omdat het tempo wat lager ligt. Rust is belangrijk voor mij; een hele grote klas vind ik niet fijn.

Ik voel me op deze school veilig en ik word geaccepteerd zoals ik ben. Ik vind het belangrijk dat meesters en juffen goed lesgeven maar ook mij aanvoelen. Vorig jaar vond ik sommige vakken te makkelijk. Of soms te kinderachtig. Dit jaar gaat dat beter, ik zit nu in de Middenbouw. We maken soms ook leuke uitjes. We zijn naar Corpus geweest over het menselijk lichaam. Ik ben ook gevoelig voor sfeer. Vriendinnen zijn heel belangrijk voor mij. Tegen hen kan ik alles vertellen. Ook dingen die minder fijn zijn. Ik ben groot fan van Nick en Simon. Hun teksten vind ik heel goed. En ze zijn superaardig. Ik ben naar een concert geweest in Ahoy. Dat was echt supergaaf. Soms als ik verdrietig ben dan helpt het als ik op mijn mobiel even naar een foto kijk! — Else 15 jaar

Szymon

Dit is Szymon, een jongen van Poolse afkomst.

Szymon is leergierig, vrolijk, lief, zorgzaam, een enorme knuffelkont en een beetje druk.

114

Hij geniet enorm van buiten spelen, maar ook vindt hij het rekenen met de magneten heerlijk om te doen. Daar kan hij zich tijdenlang mee vermaken.

Szymon oefent elke dag met lezen, en is zeer geïnteresseerd in alles om hem heen en wat al die Nederlandse woorden eigenlijk betekenen. Juf legt hem alles dan geduldig uit, zodat hij het helemaal goed begrijpt, voor ze weer verder gaan met de les.

Hij kijkt graag samen met zijn klasgenoten naar de Clini Clowns. De Clini Clowns sluiten prachtig aan op zijn belevingswereld, er wordt immers veel uitgebeeld, en Szymon gaat helemaal op in het verhaal.

Brood eten in een wit tentje

Ik kijk op mijn rooster. Het is half twee. Tijd voor de leerlingen om van les te veranderen. We werken in blokken van een half uur, omdat veel leerlingen zich niet langer kunnen concentreren. Sommige leerlingen gaan naar een andere klas. Andere leerlingen blijven bij mij in het lokaal om een nieuwe les te volgen.

Op de gang hoor ik lawaai. Twee juffen komen een jongen brengen. Aan zijn houding zie ik dat hij niet wilde komen. Het is Joran. Joran komt bij ons voor rust. Soms wordt het voor hem te druk in de klas en dat merk je goed aan hem. Dan wil hij niet meedoen en loopt hij weg uit de klas.

Dit keer wil hij niet eten. Ik zie het aan de broodtrommel die een van de juffen beet heeft.

“Hoi Joran. Wat fijn dat je er bent.” De juffen brengen hem naar zijn tafel. Hij kruipt er snel onder en ik hoor hem mopperen. Harde en zachte geluiden komen onder de tafel vandaan. Hij heeft zijn knuffel stevig vast. Ik pak een groot wit laken en leg dat over zijn tafel heen. Nu heeft hij een klein wit tentje. Voorzichtig schuif ik de broodtrommel onder het laken door.

Na een tijdje worden de geluiden minder. Ook is er minder geschuifel. Ongeveer vijf minuten later hoor ik de klik van een broodtrommel die opengaat. Ik kijk naar het witte tentje. Straks komt Joran eruit met een lege broodtrommel in zijn hand. 🪂

Soms wil ik huilen
dan lach ik maar
dan denken de anderen
wat doet die raar.

soms wil ik zingen
maar loop ik te grommen
en wil ik iets liefs doen
dan zeg ik: verdomme

soms gebeurt het dat het water
verandert in zand
dan hangt de lucht
heel laag op het land

ik kruip wel eens weg
achter muren en heggen
want er zijn dingen
die kun je niet zeggen

Els Pelgrom, 'Want er zijn dingen die kun je niet zeggen'

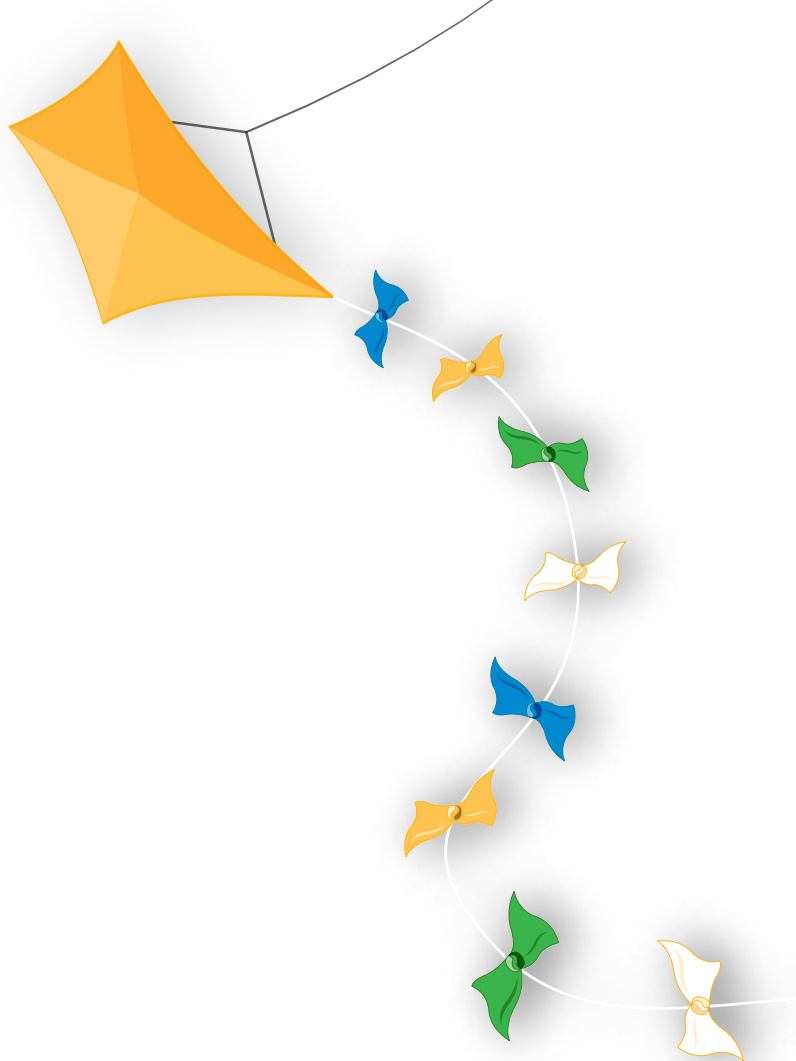
'Plein vol verhalen'
is een uitgave van **Onderwijscentrum de Twijn**

de Twijn	Anneke ten Klooster, Bart Streefland, Janny van Lenthe, Joan Bosma, Petra Hollander, Susan Overweg en Tineke Kamphuis
Taaluielen	Joke Zwaal
Vormgeving	Luna 3, Utrecht
Druk	Sonodruk, Heino

DE TWIJN BOTERDIEP
Boterdiep 5
8032 XW Zwolle
T 038 453 55 06

DE TWIJN HENGEVELD COLLEGE
Dr. Hengeveldweg 2
8025 AK Zwolle
T 038 453 55 06

de Twijn
ONDERWIJSCENTRUM

Dit is een heel bijzonder boek. Een boek vol prachtige verhalen, tekeningen, foto's en strips over de Twijn. Heel veel mensen hebben eraan meegewerkt: ouders, verzorgers, medewerkers en niet te vergeten de leerlingen zelf. Zoveel dat we ze niet allemaal bij naam kunnen noemen. Maar we bedanken jullie daar natuurlijk wel voor! We vinden het geweldig!

De verhalen in dit boek maken duidelijk waar de Twijn voor staat. Voor mogelijkheden en respect. Voor iedereen-mag-zichzelf-zijn en voor een unieke benadering. Voor leren je grenzen te verkennen en steeds een stapje verdergaan. Voor geduld tot dat ene gebeurt wat je nooit had verwacht. Verwondering en vertrouwen.

Wij hopen dat je dit boek met veel plezier leest, weglegt, weer pakt en weer leest. En dat het een mooie plek krijgt ergens in jouw huis.

ISBN: 978-90-827112-0-2

de Twijn
ONDERWIJSCENTRUM

